

καὶ πάντες ἡμεῖς. Δὲν ἀποδειλιᾷς, Ραδαμές, εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην ;

— Ράμφις, αὕτῃ ἦτο τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν μου καὶ μακαρίζω τοὺς πραγματοποιήσαντας τὰς εὐχὰς μου θεοῦς.

— Τώρα, Ραδαμές, ἔλθε νὰ περιβληθῇς τὰ ἱερὰ ὅπλα. Ἡ Ἀμνερὶς θὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃς τὴν οἰονοσκοπικὴν ράβδον. Ἀκολουθεῖ μοι εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Αἱ ἱερεῖαι ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ ἐκτελέσωσι τὰς μυστικὰς ὀρχήσεις. Ἐν τούτοις ὁ Ράμφις ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου πολεμιστοῦ ἀργυροῦν κάλυμμα, εἴτα περιέζωσεν αὐτὸν τὰ ἱερὰ ὅπλα. Τούτων γενομένων, οἱ ἱερεῖς ἐψάλλον θρησκευτικὸν ᾄσμα, ἐνῶ αἱ ἱερεῖαι ἀνελάμβανον τὰς ὀρχήσεις.

— Ραδαμές, ἔσο σὼφρων ἐν πολέμῳ, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς ἅμα ἀπεπερατώθησαν τὰ ᾄσματα καὶ αἱ ὀρχήσεις, ἵνα μὴ γονιευόμενος καὶ παρασυρόμενος ἐκ τῶν ἡδονῶν, ἐγκαταλείψῃς τὴν φροντίδα σπουδαιοτέρων. Ὁφείλει νὰ εἶναι ἐγκρατὴς ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκπλήρωσιν σπουδαίας ἀποστολῆς, καθότι ἡ ὁρμὴ ἀχαλινώτου ψυχῆς, ἐὰν λάβῃ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, εἶναι ἀκράτητος, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, τὴν ὁποίαν δυσκόλως δύναται νὰ καταβάλλῃ. Ἐπιθυμῶ πρὸς τοὺτοις νὰ ᾔσῃ νηφάλιος, εἰς βαθμόν, ὥστε ν' ἀγρυπνῇς ἀνετώτερον εἰς τὰς λῖαν ἐνδιαφερούσας ὑποθέσεις· καθότι ἐν ὧρῃ νυκτὸς καὶ ἡρεμίᾳ ψυχῆς, αἱ σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐμβριθέστερον ἐξεταζόμεναι, δύναται ἐπὶ μᾶλλον νὰ ἐνισχυθῶσιν. Ἐσο ἀπλοῦς καὶ φειδωλὸς κατὰ τὴν τροφήν, καθότι τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ περὶ τὰ φαγητὰ ἐπιμέλεια, διαφθείρουσι καὶ κατατρυχοῦσι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ χρόνος, ὅστις πρέπει, τῇ συνέσει τοῦ ἀρχηγοῦ, νὰ δαπανηθῇ ἐπωφελῶς, διέρχεται ἐπὶ ματαίῳ. Οἱ μόθοι ἀνήκουσι κυρίως εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἔστω ὁ ἐσχάτος εἰς τὰς κακουχίας.

— Ράμφις, τὰ πάντα θὰ γείνωσιν ὡς λέγεις.

Ἀποπερατωθεῖσων τῶν ἐν τῇ νῆϊ πομπῶν, ἡ ἡμέρα κατέληξεν εἰς τὰς δημοσίους διασκεδάσεις, αἵτινες κυρίως συνίσταντο, ὡς ἔθος παρ' Αἰγυπτίους, εἰς χοροὺς καὶ ᾄσματα.

[Ἐπεταῖ συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Ὡφειλα ἴσως νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε ἀκατανίκητος ἔλθῃς μὲ ὥθησε πρὸς ὑμᾶς. Ὅταν σᾶς ἀφῆκα, περιεπλανήθην εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς κύων ἀδέσποτος, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ ὑπάγω καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἐφοβούμην τὴν ἰδίαν ἀπελ-

πίσαν! Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισα! Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐσκέφθην καὶ σὰς ἔγραψα. Ἐλάβατε τὴν ἐπιστολήν μου ;

— Μάλιστα· ὁποία θυσία! ἀλλὰ πρὸς τί τὸ τοιοῦτον ;

— Κατόπιν, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, ἀπεφάσισα νὰ τελειώσω μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐπλήρωσα τότε πιστόλιον καὶ ἡτομαζόμην νὰ δώσω τέρμα εἰς τὴν εὐδαίμονα ὑπαρξίν ἣν μέχρις ἐκείνου διήγαγον καὶ ἣν κατέστρεψατε ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ. Ἰδοὺ δὲ τοῦτο, δὲν τὸ ἀφίνω πλέον.

Καὶ σῦρας ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ τοῦ καλλιτεχνικὸν πιστόλιον, ὅπερ εἶχε πληρώσει ἐν τῷ οἴκῳ του, τὸ ἀπέθεσε πλησίον τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Τί ζητεῖτε νὰ πράξετε ;

— Δὲν γνωρίζω ὑπῆρξα δέλιαιος! εἶπεν ἐκεῖνος, μὲ ὀλίγην πυρίτιδα καὶ μίαν σφαῖραν θὰ ἀπηλλασσάμην τῶν δεινῶν μου. Μοὶ ἔλειψε τὸ θάρρος· ἠθέλησα ὡς πάντες οἱ ἔχοντες τὸν χαρακτήρα ἀσθενῆ, νὰ κερδίσω χρόνον, νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἀποπειραθῶ ἀπόπειραν ἐσχάτην ὅπως μαλᾶξω τὴν καρδίαν σου. Μία ἐλπίς μὲ ὑπεστήριξεν. Ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἠθέλες μείνῃ ἀμετάπιστος, ἀνεμνήσθην τῆς συμπαθείας τῶν βλεμμάτων σου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς σου... διότι πιστεύω ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀγαπᾷς τὸν βαρόνον.

— Καὶ διατί ;

— Ποτὲ γυνὴ δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἀγοράζει, ὅστις τὴν πληρώνει, καὶ προσέρχεται φέρων πρὸς αὐτὴν βαλάντιον πλήρες σκούδων! Δὲν εἶναι πλέον ἔρως, ἀλλὰ ἐπαίσχυντος ἀγοραπωλησία! καὶ ὅτι ἄλλαι ἀκόμη ἀφορμαὶ ὤφειλον νὰ σ' ἀπομακρύνουσιν ἐκείνου!

— Σιώπησον, δυστυχῇ! Εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς, ἐὰν σὲ ἤκούε τις ;

— Ἐὰν μοὶ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ σ' ἀγαπῶ, τὰ πάντα μοὶ εἶναι ἀδιάφορα!... δύναται νὰ μὲ φονεύσῃς ἂν θέλωσι· θὰ μοὶ παράσχῃς μεγίστην ἐκδούλευσιν!

— Ἀλλ' εἶναι ἀπονενομημένον τὸ πάθος, ὅπερ σὰς παραφέρει νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πιθανὸν νὰ παρεφρόνησα, ἀλλὰ καὶ πῶς ἡδύνατο τὸ λογικόν μου νὰ σωθῇ ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι εἶμαι κλέπτης ξένης περιουσίας καὶ νόθος μοιχογεννήτος!

— Ρολάνδε! ἐκραύγασεν ἡ κρεολός, δι' ἀγάπην Θεοῦ!...

— Ἡ μήτηρ μου, μοὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα! εἶπεν ὁ νεανίας, διὰ τῆς βραδείας καὶ λυπηρᾶς φωνῆς του. Ἀποσπασθεὶς τῆς μόνης γυναικὸς ἣν ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω, ἐνεκα μυστῶν ἐγκλημάτων, αἵτινα δὲν ἐδικαιολόγει κἄν ἡ ἀνάγκη, τί θέλετε νὰ γείνω ; Ποῦ θέλετε νὰ στηριχθῶ ; Ποῦ νὰ ζητήσω καταφύγιον κατὰ τῶν ἀποτροπαίων σκέψεων, αἵτινες ἐδηλητηρίασαν τὴν ζωὴν μου ;

— Ποῦ ; εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρὸς σου, Ρολάνδε.

— Τῆς μητρὸς μου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος μὲ μειδίαμα ἀπελπισίας.

— Καὶ εἰς τὴν ἀγάπην γυναικὸς νέας,

τρυφερᾶς, ἀγαθῆς νομίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ εὕρῃς τοιαύτην ;

— Καὶ τί νὰ τῇ προσφέρω ; περιουσίαν ἥτις ἐκλάπη, καὶ ὄνομα, ὅπερ δὲν μοὶ ἀνήκει ;

Τὸ ἐγνώριζες, μέχρι τῆς χθές; ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει ;

— Δὲν μὲ μέλλει, παρὰ διὰ τὴν ἰδικήν μου συνείδησιν.

— Ὁ ἔρως οὗτος, Ρολάνδε, εἶναι ἀπαίσιος! δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ μὲ εἶχες γνωρίσει ;

— Ἦτο τοῦ Θεοῦ ἡ ἐκδίκησις. Καὶ ἐν τούτοις, ὁ ἔρως οὗτος ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ πηγὴ θείων ἀπολαύσεων! Διατί νὰ μὴ σὲ γνωρίσω ἐλευθέραν καὶ πτωχήν ; Θὰ ἐρριπτόμην πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ θὰ σὲ ἰκέτευον τόσῳ ἐπιμόνῳ, ὥστε θὰ ἐσυμμερίζεσο ἐπὶ τέλους τὸν φλέγοντα τὸ αἷμά μου ἔρωτα, ὅστις μοὶ κατατρώγει τὴν καρδίαν. Μαρία, εἶναι καιρὸς ἀκόμη! τὸ θέλεις ; Ἀς φύγωμεν μακρὰν τῶν Παρισίων, μακρὰν τῆς διαφθορᾶς ταύτης, καὶ μὲ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ μετώπου προσθέτω μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ τῆς εἰκογενείας μου, ἥτις τοῦ λοιποῦ μοὶ εἶναι μισητή. Ἀς ρίψωμεν μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν τὸν τὸν ὠκεανόν, καὶ ἄς κλεισθῶμεν ὅπου σὺ θελήσῃς· εἰς τὸ μέρος ὅπου διήλθῃ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ σου, τὰ πάντα δέχομαι, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπω, ἀρκεῖ νὰ ἀκούω καὶ νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐμέ· θέλεις ;

Καὶ ριφθεὶς εἰς τὰ γόνατα, ἤνωσε μετὰ τῶν λόγων τὰς ἱεσίας. Διὰ τῶν μακρῶν βλεμμάτων, τῶν πλήρων πάθους, ἡ νέα γυνὴ ἦν ὁ ἐραστὴς τῆς δὲν ἐβλεπεν, ἐνεθάρρυνε τὰς ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ νεανίου, ὃς ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἡκούε, δι' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρατεινομένης ὀργῆς.

— Ὅχι! εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς συγκεκνημένης καὶ ὑποτρεμούσης.

— Μαρία! Σὲ ἰκετεύω.

— Ὅχι ἐπανέλαθεν ἐκείνη, σείουσα τοὺς μακροὺς πλοκάμους τῆς ὠραίας ἐβένιου κόμης τῆς, ἣν κατέκοπτε διὰ τῶν δακτύλων, ὅχι, εἶναι ἀδύνατον.

— Τότε ἐν μόνον μοὶ μένει μέσον ἀπαλλαγῆς ὁ θάνατος!

Καὶ ἡγέρθη βραδέως μὲ τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλειστούς.

Ἀγρία χαρὰ ἐλαμψεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς κρεολοῦ.

Ὁ Ρολάνδος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πιστολίου, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας τεθειμένου.

Ἐν τινι στιγμῇ, ἥτις εἶχε τὴν διάρκειαν ἀστραπῆς, ἡ Μαρία εἶδε τὸ φλογερὸν μῖσός τῆς ἱκανοποιηθέν. Τὸ παιδίον αὐτὸ τὸ ἐξῆλλον ἐξ ἔρωτος, νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ τὴν μητέρα του τὴν ἀχέρωχον μαρκησίαν ἐρχομένην νὰ ζητήσῃ τὸ πτώμα του. Ὅποια ἀνταπόδοσις! Μὲ πόσῃν χαρὰν θὰ ἀντήλασσε, πᾶν ὅτι κατεῖχε, τὸ μέγαρον, τοὺς ἀδάμαντας, τὰ πλούτη τῆς, ἀντὶ τῶν δακρύων τοῦ αἵματος, αἵτινα θὰ ἔχυνεν ἡ ἀσπνδὸς ἐκείνη ἐχθρὰ τῆς.

Ἀλλ' ὡς εἵπομεν, πάντα ταῦτα διήλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὡς ἀστραπῇ.

Ὁ μαρκήσιος ἤρπασε τὸ πιστόλιον καὶ

τὸ ἔφερον εἰς τὸ μέτωπόν του, ὄρθιος πρὸ τῆς ἐστίας ἰστάμενος.

Φεβερὰ πάλῃ ἐτελεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κρεολῶ.

Ὁ οἶκος ὑπερίσχυεν.

Ταχεῖα ὡς πάνθηρ ριπτόμενος δι' ἐνὸς πηδήματος ἐπὶ τῆς λίας του, ἤρπασε διὰ σιδηρᾶς χειρὸς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ νεανίου.

— Ρολάνδε ! ἐκραύγασεν.

Τὸ ὄπλον ὠλισθήσεν ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ μαρκησίου.

— Μ' ἄγαπᾷς λοιπὸν ; ἠρώτησεν ἐν ὁρμῇ ἔρωτος, ἀρπάζων αὐτὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του.

Ἡ κρεολὸς ἀπεσπᾶσθη εὐκόλως ἐκ τῶν βραχιόνων του ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς του, σιγὰ ὡς ἡ πνοή.

— Θὰ ἴδωμεν !

Καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του προσηλωμένους, μὴ ὀρωμένη ὑπὸ τοῦ βαρόνου, ἐνῶ διεπέρων ὡς ἐγγχειρίδιον τὴν ψυχὴν τοῦ Ρολάνδου, τῷ ὑπέδειξεν ὅτι ὤφειλε νὰ σιγήσῃ.

Οὗτος ἠννόησεν ὅτι ἐτελεῖτο περὶ αὐτοὺς παράδοξόν τι ὕπερ ἡ Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἐξηγήσῃ.

Ἐπειτα ἔκυψεν ἐκείνη, συνήγαγε τὸ πιστόλιον, τὸ ἐκένωσε ὀπισθεν καὶ ἔριψε τὸ φυσίγγιον ὡς ἄχρηστον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀματίου.

— Καὶ ἤδη ἄς συνομιλήσωμεν τῷ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν ἤκροατο τρέμων ἐκ συγκινήσεως, πλήρης ἐλπίδων νέων καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη.

Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματός τῷ ἐπέβαλε τὰς θελήσεις της.

Καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἀνῆγειρε τὸ καταπεπτακὸς θάρος του.

— Μοὶ ὠμίλησας πρὸ ὀλίγου περὶ δουλείας, τῷ εἶπεν, προσφερόμενος νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς θελήσεις μου, ἀπόδειξέ το ἀπὸ τοῦδε. Παραιτήσου σχεδίου ἀναξίου σοῦ.

Τῆς αὐτοκτονίας δηλονότι, ἥτις εἶναι ἀνανδρία. Εἴσαι μὲν εἰκοσαετής καὶ εὐρὺ μέλλον ἀνοίγεται ἐνώπιόν σου, ὅπου τὰ πάντα σοὶ προσμεριδιῶσι σὺ δὲ ζητεῖς ν' ἀποθάνῃς διὰ μίαν γυναῖκα, ἥτις δὲν δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ, ἐνῶ μυρία ἄλλαι θὰ ἔσπουδον νὰ σὲ παρηγορήσωσι διὰ τὴν ἀπώλειάν της.

Μικροῦ δὲν δὲ νὰ προξενήσῃτε μέγα σκάνδαλον ! Ἄνευ τῆς ἐμπνεύσεώς μου, ὁ οἶκος οὗτος θὰ ἦτο ἤδη πλήρης οἰμωγῶν καὶ θρήνων, πλήρης αἵματος καὶ πένθους καὶ πρέπει νὰ ἐρυθριάτῃ διὰ τὴν ἀνάνδρον ταύτην ἀπόπειράν ! Ὁρκισθῆτε νὰ ἐπαναλάβητε τὸν συνήθη τρόπον τοῦ βίου σας ! Ταξειδεύσατε ἂν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσῃτε μίαν χεῖμαιραν ! περιέλθῃτε τὸν κόσμον, ζῶν τὸν βίον νέου εὐδαίμονος, ἀπόλαυσε τὴν νεότητά σου καὶ λησμονήσον ὅτι ὑποπτεύεις ὑπάρχον ἐν τῇ οικογενείᾳ σου.

Γνωρίζει τις ὅποια σκάνδαλα θὰ εὕρισκεν ἂν ἀνεδῆριζε χρονικὰ πολλῶν οικογενειῶν ; πόσα δράματα λησμονηθέντα ; πολὺ βαρύτερα ἐκείνων, ἅτινα ὑποπτεύεις ὑπάρχοντα ἐν τῇ οικογενείᾳ σου ! Ἄφες λοιπὸν ἐν τῇ λήθῃ τὸ παρελθόν, ἀπόλαυσον τὸ παρόν, ἀνάμεινον τὸ μέλλον.

Ὡμίλει ζωηρῶς ὑψοῦσα τὴν φωνήν. Τὸν ἐκράτει δὲ οὕτως εἰπεῖν ἀκίνητον, γαλθάνισθέντα ὑπὸ τοῦ ἥχου ἐκείνου τῆς φωνῆς καὶ τοῦ πυρὸς τῶν βλεμμάτων της, ἅτινα τὸν ὑπέδουλουν.

— Μοὺ οἰδεῖς τὸν λόγον σου ; Ἐπανελάβεν ἐκείνη.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις !

— Χαῖρε λοιπὸν.

— Χαῖρε ! ὄχι.

— Πρέπει.

— Ὅχι, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος διὰ παλούσης φωνῆς ὅχι, διότι σὲ ἀγαπῶ !

Καὶ ἀρπάζας τὴν χεῖρα τῆς κρεολῶ, τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

Ἐκείνη τῷ ἔδειξε τὸ πιστόλιον ὅπερ ἐκράτει ὀμιλοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της.

— Τὸ κρατῶ, τῷ εἶπε μετὰ συγκινήσεως, λησμονήσον τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Καὶ ἀνταλλάξας μετ' αὐτῆς φλογερὸν βλέμμα ὁ νεανίας ἐξῆλθεν.

Ὅταν ἡ κρεολὸς ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν κλειομένων ὀπισθεν ἐκείνου θυρῶν, ἐσπόγγισε τὸ μέτωπόν της ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἰδρώτος.

— Ὑπῆρξα ἀνανδρὸς ἐσκέφθη, ἂν ἀπέθνησκε, ὁ θρίαμβός μου θὰ ἦτο τέλειος !

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοιτῶνός της.

Ὁ Μάξιμος ἵστατο ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος, τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Πολὺ ἐπιεικὴς ἐφάνης πρὸς τὸν νέον αὐτόν ! τῷ εἶπε

— Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φονευθῇ πρὸ τῶν ποδῶν μου ; ἀπήντησεν ἐκείνη. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κ. ὁ Ἄρτάν ;

— Τί ἔλεγε περὶ ἐγκλημάτων ;

Ἡ κρεολὸς ἀπήντησεν ἀταράχως.

— Θὰ ὠμίλει βεβαίως διὰ τὸ ἐκθεσμον τῆς γεννήσεώς του. Ὁ Ρολάνδος, Μάξιμ, ἔχει ἰδίας ιδέας καὶ δὲν φαίνεται ἀνῆκων εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα.

Ὁ Ροζενδάλ ἵστατο σκυθρωπός.

— Ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἐξημῆμενον τοῦτον, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, λαμβάνουσα τὸν βραχιόνα τοῦ ἐραστοῦ της καὶ σύρουσα αὐτὸν πρὸς τὴν μακρὰν ἑδραν της, καὶ ἄς συνομιλήσωμεν.

— Σπουδαίως ;

— Πολὺ σπουδαίως.

— Σὲ ἀκούω τότε.

ΚΗ'

— Δὲν ἐνθυμῆσαι, λέγε μοι, τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἥτις ἀπώλεσθη ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κρεολὸς.

Ὁ Μάξιμος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐρώτησιν.

— Συχνάκις.

— Καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε σὲ ἤκουσα ὀμιλοῦντα περὶ αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος ἐκάλυψε διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ζητῶν ν' ἀναπολήσῃ ἐν τῷ σκότει τὸ ἀποπτὰν ἐκεῖνο καὶ ἀρπαχθέν φάσμα.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἂν εἶχε πλησίον αὐτοῦ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἄγγελον, ἤθελεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς στοργῆς του, ἀποφύγῃ μεγάλη δυστυχῆματα.

Καὶ ἐπειδὴ οὗτος εἰώπων, ἡ Μαρία ἐξηκολούθησε :

— Ἀπάντησόν μοι.

— Διατί ν' ἀναμνησθῶ καὶ αὐτὴν τὴν θλίψιν ; ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος.

— Αἱ ἀναζητήσεις σου ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς ;

— Ἀνωφελεῖς, πράγματι !

— Ἀλλ' ἴσως θὰ ἐπιτύχω ἐγὼ καλλίτερον.

— Νὰ τὴν ἐπανεύρω μετὰ εἰκοσιν ἔτη ; ἄς ἀφήσωμεν τὰ τοιαῦτα ὀνειροπολήματα.

Ἐν τούτοις ὁ Ρολάνδος αὐτὸς ὑπῆρξεν αὐθάδης, τολμῶν νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι σ' ἀγαπᾷ.

Τοῦ ἐφείσθη δὲ πολὺ. Ὡ ! ὦφειλες νὰ φανῇς σοβαρότερα.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν κόρην σου...

— Αἱ γυναῖκες συγχωροῦσιν ἐκείνους, ὅτι τὰς διαβεβαίουσιν ὅτι θὰ φονευθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν των... Κωμωδία !...

— Ἐσκέφθη ἐν τούτοις, ἐπανελάβεν ἡ κρεολὸς, ὅτι τὴν μεγίστην τῶν ὑπηρεσιῶν θὰ σοὶ προσέφερα, ἐὰν ἠδύναμην νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν θυγατέρα, ἣν τόσον θρηνεῖς.

— Τότε ;

— Τότε μετεχειρίσθην μέρος τῶν χρημάτων, ἅτινα μοὶ χορηγεῖς μετὰ τῆς γενναιότητος, πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς.

— Ἐσφαλές !

— Διατί ;

— Διότι ἐπεχειρεῖς τὸ ἀδύνατον ὅπου ἐγὼ ἀπέτυχα οὐδεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἦτο δυνατόν.

— Εἴσαι ἀπαισιόδοξος.

— Εἶμαι θετικός. Ὁ ἐραστὴς σου ἐν τούτοις δὲν ὑπεσχέθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἐρωτός σου ! Τ' ἀνάπαλιν μάλιστα, ἂν καλῶς τὸ ἠννόησα.

— Ὁ ἐραστὴς μου ; ἔχω λοιπὸν ἄλλον ἐκτός σου ;

— Ἀπάντησον λοιπὸν εἰς ὅ, τι σοὶ λέγω.

— Ὅχι δὲν τὸ ὑπεσχέθη.

— Δὲν ἠπατήθη λοιπὸν, εἶπε ξηρῶς ὁ βαρόνος καὶ αἱ ἀντιζηλῖαι αὐταὶ εἶναι κινδυνώδεις.

— Κινδυνώδεις !

— Δὲν ὑποφέρω νὰ ἐπιθυμοῦσι ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, καὶ δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ σὲ τριγυρίζωσι.

Ἡ νεανὶς ἐμειδίασε.

— Κύτταξέ με καλὰ, τῷ εἶπεν ἐκείνη, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν περιουσίαν σου ἔχεις ἀνάγκην ἀπειραριθμῶν ὑπηρετῶν ὅσον διὰ νὰ προφυλάξῃς ἐμὲ οὐδενὸς ἔχεις τὴν ἀνάγκην διότι προφυλάσσεσαι μόνη.

Ὁ Ροζενδάλ ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Πᾶσαι αἱ γυναῖκες λέγουσι τὰ αὐτά, εἶπεν ἐν τούτοις, τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ μὴ τὰς ἀφίνει τις μόνας.

— Εὐχαριστῶ, εἶσαι βλέπω δυσθυμὸς ἀπόψε.

Καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν σκέψιν της :

— Εἰπέ μοι, τῷ εἶπε, τί θὰ ἔλεγες ἐὰν ἀπροσδοκῆταις σοὶ ἔφερον τὸ τέκνον σου ;

— Ἐπιμένεις τόσῳ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο !

— Διότι θέλω νὰ σὲ προετοιμάσω εἰς τὴν μεγάλην ταύτην χαράν !

— Τί λέγεις ;

— "Ο,τι θεωρείς μέχρι τούδε ως χίμαιραν, δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ.

— Νὰ ἐπαινίδω τὴν κόρην μου! ἀλλοίμονον, πρὸ πολλοῦ παρητήθη τῆς ταιαύτης ἐλπίδος.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐπανελάβε σταθερώς :

— "Ἐχω πολλὰς πρὸς τοῦτο ἐλπίδας καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω πρὶν τὰς πραγματοποιήσω.

— Πόθεν προέρχεται ὁ τόσος σου ζήλος ; εἶπεν ὁ βαρόνος ἐκπλαγείς.

— Σὲ ἀγαπῶ τόσο, ὥστε ἤθελα νὰ σοὶ παρέξω αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχω.

— Θὰ τὸ χρεωστῶ εἰς σέ !

— Εἰς τὸ πεπρωμένον κυρίως, διότι αὐτὸ διευθύνει πολλὰ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ Ροζενδάλ ἤρπασε τὰς χεῖρας τῆς ἐρωμένης του.

— "Ἐλα, εἰπέ με τώρα, ζητεῖς νὰ με δοκιμάσης, δὲν ἔχει οὕτως ; Καὶ δὲν πιστεύεις εἰς ὅ,τι λέγεις. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, μὴ παρατείνης περισσότερο τὸ παίγνιον τοῦτο· εἶναι πολὺ σκληρὰ δι' ἐμέ ἡ ταιαύτη ἀστειότης· τὸ παιδίον αὐτό, καὶ πρόσεξε πολὺ εἰς τοῦτο, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀδιαλείπτως καὶ δὲν τὸ λησμονῶ παρ' ὅταν εἶμαι πλησίον σου! Οἱ ὀφθαλμοὶ σου μὲ μαγεύουν καὶ πλησίον σου λησμονῶ ἐὰν ὑπάρχῃ κόσμος ἄλλος. Τί μὲ ἔλκει καὶ μὲ δεσμεύει εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ; δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὀρίσω, ἀλλὰ μὲ καθιστᾷ ὑποχείριόν σου, ἐμὲ ὅστις συνήθως δεσπόζω τῶν ἄλλων· εἰς σέ, Μαρία, ἀνήκω ψυχῇ καὶ σώματι. Πρόσεξον ὅμως, ζήτη, διὰττατε, ἀπαίτει, πᾶν ὅ,τι θέλῃς καὶ θὰ ἐκτελεσθῶσι παραχρῆμα, αἱ διαταγαί, ἡ αἱ ἐπιθυμίαι σου, μὴ ἐγγίξης ὅμως πληγὴν, ἥτις εἶναι ὁ σάραξ ὁ κατατρώγων τὰ σπλάγχνα μου, διότι ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀτυχήματος τούτου εἶναι εἰς τὴν ψυχὴν μου καρκίνος κατατρώγων πᾶν ἀγαθὸν αἰσθημα, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν καρδίαν μου αἰσθημὰ τι μνησικακίας, ἀνεξάλειπτον· νομίζει τις ὅτι τὸ αἷμά μου ρεῖ ἐν ταῖς φλεβὶν ἀναμεμιγμένον χολῇ.

Ἡ κρεολὸς τὸν ἤκουε μὲ τὰ ὄμματά της προσηλωμένα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐραστοῦ της.

— Ἡ αἵματηρὰ αὕτη πληγὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρόνος, μὲ κατέστησεν ἀνιλεῖ, ἐγώστῃ ἀνοικτίρμονα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, καὶ ὁ χρόνος, ὅστις τὰ πάντα θεραπεύει, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπουλώσῃ τὴν ἰδικὴν μου πληγὴν.

— Ἀφοῦ εἶναι πληγὴ, ἐγὼ ὡς γυνὴ θὰ τὴν θεραπεύσω μὲ χεῖρα ἐπιτηδαιοτέραν καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐγγίζω.

— Καὶ τί γνωρίζεις περὶ τούτου ;

— Ὀλίγα πράγματα πρὸς τὸ παρόν, διότι δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα· ἔχω ὅμως πολλὰς ἐλπίδας.

— Ἐξηγήθητι.

— Ὅχι ἀκόμη· βραδύτερον.

— Καὶ πρὸς τί τὸ μυστήριον τοῦτο.

— Ἐὰν ἡπατώμην, ἤθελον σοὶ προσεγγίσει μεγάλην θλίψιν· καὶ δὲν θὰ ἐσυγχώρουν οὐδέποτε αὐτὴν διὰ τοῦτο. Ἄφες με νὰ

βεβαιωθῶ... ἔσο δὲ ἡσυχος, δὲν θὰ προσμείνης πολὺ.

Ὁ Ροζενδάλ ἠγέρθη.

— "Ἐστὼ ἄλλως τε καὶ ἂν ἀνέυρω τὴν κόρην ταύτην, τίς οἶδεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεται. Ἰσως θὰ ᾔναι προτιμότερον νὰ ᾔτο νεκρά. Ἐντούτοις ὡμοσὸν μοι ὅτι δὲν θὰ δεχθῇς πλέον τὸν Ρολάνδον αὐτόν !

— Ἄλλ' ἐὰν ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ φονευθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἢ ἔξωθεν τῆς θύρας μου ;

— Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν.

— Τὸν υἱόν . . . τῆς φίλης σας !

— Δὲν εἶναι πλέον φίλη μου, ἀφ' ὅτου οὗτος μ' ἐνοχλῇ. Ἐπειδὴ ἔχω πολλοὺς ἀκούσει λέγοντας ὅτι θὰ φονευθῶσι ἐξ ἀπελπισίας πρὸ χρόνων καὶ ἐν τούτοις τοὺς βλέπω ἀκόμη ζῶντας.

— Εἴσαι σκληρὸς.

— Νομίζεις ; Ἐνίοτε μέφομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐαυτὸν διὰ τοῦτο· ἀλλὰ σὺ πταίεις· διατὶ νὰ ᾔσαι τόσο ὥραϊα ;

— Ζηλότυπε !

— Ναί, εἶμαι ζηλότυπος, ζηλότυπος εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ ταπεινωθῶ μέχρι τῆς κατασκοπίας! Ἐγὼ ὁ Ροζενδάλ, εἶμαι ζηλότυπος ὡς ἄπλους ἀστὸς ἢ μᾶλλον ὡς χωρικός τις. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τῆς νόσου ταύτης τῆς ἀναξίας ἐμοῦ.

— Καὶ πῶς ;

— Εἶναι μυστήριον. Ἐχομεν βλέπετε ἕκαστος τὸ ἰδικόν του· ἄς τὸ φυλαξάμεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρυσσεῖ τις δειλὴς τὴν θύραν.

— Εἰσελθε, εἶπεν ὁ βαρόνος.

Ἡ Βαρβάρα ἐκόμизεν ἐπὶ δίσκου ἐπιστολήν, ἥς ἡ ἐπιγραφή ἦτον εἰσέτι νωπὴ.

Ὁ μαρκήσιος τὴν εἶχε γράψῃ παρὰ τῷ φίλῳ του τῷ κόμητι Σουβίσκην.

Ὁ Ροζενδάλ τὴν ἔλαβε καὶ διὰ νεύματος διέταξε τὴν Βαρβάραν ν' ἀποσυρθῇ.

— Εἶναι ἐκεῖνου, εἶπε. Τόσῳ ταχέως !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κρεολόν :

— Μοὶ τὸ ἐπιτρέπεις ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἀπαίσιον μεῖδιμα διεγράφει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νέας γυναικός, ἐνῷ ὁ βαρόνος ἔσχιζε χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, τὸν φάκελλον μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ἀνάγνωσον, εἶπεν ἐκείνη.

Ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιεῖχεν ὀλίγας μόνον γραμμὰς γεγραμμένας ἐν βίᾳ ἐπὶ ἐπισκεπτήριου.

« Ἀφ' ὅσα μοὶ εἶπες ἐν μόνον διασώζω « ἐν τῇ μνήμῃ » τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅτι δύναται νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Πάντα τὰ λοιπὰ « ἐξηλείφθησαν πρὸ τῆς λάμψεως τῆς ἐλπίδος ταύτης. Οὐδὲν ὑπόσχομαι· ἀρκεῖ νὰ σοὶ « εἶπω ὅτι δὲν ὁρῶ πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. « ἀρκεῖ νὰ φθάσω μέχρι σοῦ.

« Θὰ ἐπαινισθῶμεν ταχέως.

« ΡΟΛΑΝΔΟΣ ».

Ὁ Ροζενδάλ ὠχρός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλέοντας ἐν χολῇ, ἔτεινε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἥτις τὸ ἀνέγνωσεν ἀδιαφόρως, ἀλλὰ συμπαθῶς.

— Δυστυχὲς παιδίον ! ἐψιθύρυσεν ἐκείνη.

Καὶ στρεφομένη ἀποτόμως :

— Τί θὰ κάμῃς τὴν ἐσπέραν ταύτην ; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰςεύρω αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην διασκεδάσεως καὶ θὰ ὑπάγω βεβήτως εἰς τὸ μελόδραμα, διὰ μίαν μόνην στιγμὴν καὶ ἀργὰ διὰ τὸν χορὸν μόνον.

— Τί χορὸς εἶναι ;

— Ἡ Σιλβία μὲ τὴν νέαν ἐκείνην ἰταλίδα χορεύτριαν, ἣν δὲν εἶδον εἰσέτι ἂν καὶ γίνεται περὶ αὐτῆς λόγος πανταχόθεν.

— Μαζίμε, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, κρεμασθεῖσα εἰς τὸν τράχηλόν του, θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω ;

— Ἀναμφιβόλως· μετὰ χαρᾶς μάλιστα φρόντισε μόνον νὰ γείνης ὥραϊα.

— Θὰ γείνω πρὸς χάριν σου καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω.

— Ἐστὼ· θὰ σὲ προσμένω.

Καὶ φορέσας τὰς χειρίδας του ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Τὸ ἐσπέρας.

Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ κήπου Μονσῶ, ἔμεινε διστάζων ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ παρόδῳ Βὰν Δύκ, σκεπτόμενος ἐὰν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμπάς, ὅπως ἴδῃ τὸν Σεραφεῖμ καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν διαταγὴν, ἣν ἔδωκεν, ἀλλ' αἰφνης ἔκαμε κίνημα ἐμφανὸν κούρασιν καὶ :

— Ὁ κύβος ἐρρίφθη, εἶπεν ἄς ἐνεργήσῃ ἡ τύχη.

Καὶ πεζός, ὡς ἄπλους ὁδοθεράπων, ἀναμειχθεὶς ἐν τῷ θερῷ τῶν πηγαίνουσιν ἀνὰ διαβάτων, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ προάστειον Ἀγίου Ὀνωρίου.

ΚΘ'

Ὁ βαρόνος Ροζενδάλ εἶχε μόλις προχωρήσει ἑκατοντάδα βημάτων ἀπὸ τοῦ μεγάρου, ὅτε δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον διὰ τῆς ὀπισθεν τοῦ θυρωρείου θύρας καὶ ἐζήτησαν τὸν βαρόνον Ροζενδάλ.

Ὁ θυρωρὸς Ἀλσατινὸς, πρῶτος καὶ ἡρεμὸς ἄνθρωπος, προσεπάθει νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὁ βαρόνος δὲν κατῴκει ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἐκεῖνοι ἐπέμενον δηλοῦντες διὰ φωνῆς ναυτῶν, εὐρίσκομένων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου των, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδωσι, διότι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.

Ὁ εἰς ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐρύτερος, εἰς ἄκρον δὲ μελᾶγχρους ἄνθρωπος. Ὁ ἄλλος ἔλεγεν :

— Σατανᾶ ! τρέχω τώρα μιὰ ὥρα νὰ τὸν ζητῶ παντοῦ καὶ εἶμαι ὁ πλοίαρχός του, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, καὶ ἔχω νὰ τοῦ εἶπω σπουδαία.

Ἡ Βαρβάρα εἰς τὸ ἔκκυσμα τοῦτο ἔσπευσε πρὸς τὴν κυρίαν της καὶ τῇ κατέστησε γνωστὰ πάνθ' ὅσα εἶπον οἱ νεοελθόντες.

— Καὶ πῶς ὀνομάζονται ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι πλοίαρχος καὶ λέγεται Κερὸλ . . . Καϊρόλ . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Καγιόλ ! ὁ καπετὰν Καγιόλ !

— Ἀκριβῶς, κυρία.

— Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ ταχέως· εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἐνθυμήθη ὅ,τι ἔγραφεν ὁ σύζυγός της

περί τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις θ' ἀνεκείνου εἰς τὸν βαρόνον ἀποκαλύψει περὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἐθεώρησεν ὡς προστασίαν τῆς τύχης τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Οἱ δύο ξένοι ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἐκπληκτοὶ εἰς τὴν θέαν τῆς κρεοῦ.

Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος δὲν ἔχανεν εὐκόλως τὸν νοῦν του.

— Ἐ! εἶπεν, ζητῶ ἄνδρα, καὶ εὐρίσκω μίαν κυρίαν νὰ μὲ ὑποδεχθῇ!

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς τὸν κύριον βαρόνον; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, κυρία, εἶμαι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ.

— Τὸ ἤξεύρω· ἐκ Μασσαλίας· εἰσθε ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἀλμπατρός».

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ θέλετε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς τὸν κύριον βαρόνον, περὶ ὑποθέσεως σπουδαίας.

— Γνωρίζετε καὶ τοῦτο;

— Τὸ γνωρίζω· πρόκειται βεβαίως περὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Ναί, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ πλοίαρχος, περὶ τῆς θυγατρὸς του. Γνωρίζετε λοιπὸν τὰ πάντα;

Ἡ Μαρία διηύθυνε θωπευτικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Μασσαλιώτην.

Ἦθελε νὰ τὸν κατακτήσῃ.

— Γνωρίζω τὰς ὑποθέσεις τοῦ κ. βαρόνου, εἶπε διὰ τῆς μελωδικωτέρας φωνῆς τῆς, καὶ καταγίνομαι ἐπίσης, εἰς τὰς ἀναζητήσεις αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ· ἐὰν μοὶ εἴπητε τί γνωρίζετε θὰ ἐνωθῶ μεθ' ὑμῶν καὶ θὰ σὰς χρηρήσω καὶ ἐγώ, ὡφελίμους πληροφορίας.

— Ναί, μετὰ χαρᾶς, ὡραία κυρία, ἀλλ' ὁ κύριος βαρόνος ἐξῆλθε;

— Πρὸ μιᾶς μόνον στιγμῆς ἂν ἤρχεσθε, θὰ τὸν εὐρίσκατε ἐδῶ.

— Εἰδέξω, κυρία, ὅτι ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἔχει δι' ὑμᾶς μυστικὰ καὶ μ' ἀπέστειλεν ἐδῶ εἰς τῶν ἀνθρώπων του, ὁ κύρ Ὁνώριος, λέγων ὅτι θὰ τὸν εὐρίσκον ἀφεύκτως.

— Καθίσατε, εἶπε φιλοφρόνως ἡ κρεολός.

Ὁ ναύτης ἐδοκίμαζεν εὐάρεστον ἄνεσιν ἐν τῷ θερμῷ καὶ μυρωμένῳ ἐκείνῳ δωματίῳ.

Καὶ ἡ θεὰ τῆς ὡραιότητος τῆς οἰκοδεσποίνης ἔτερπε τὴν ὄρασιν αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς μακροῖς ταξειδίοις αὐτοῦ, εἶχεν ἰδεῖ ὡραίας γυναῖκας πάσης φυλῆς καὶ παντὸς χρώματος, οὐδέποτε ὅμως εἶχεν συναντήσῃ πλάσμα τόσῳ γοητευτικὸν καὶ τόσῳ τέλειον, ὡς αὐτήν, ἥτις εὐρίσκατο ἐνώπιόν του.

Δὲν δυσηρεστοῖτο ἐπομένως νὰ διέλθῃ ἐν τέταρτον ὥρας ἐν συνοδίᾳ αὐτῆς.

Ἐκάθησε λοιπὸν ἀνέτως εἰς τὴν εὐρύχωρον ἔδραν, ἣν τῷ ὑπέδειξεν.

Ὁ ἑτερος ἴστατο δειλῶς ὀρθίος, παίζων μὲ τὴν ὀγκώδη ἄλυσον τοῦ ὡρολογίου του.

— Φαντασθῆτε, ὡραία κυρία, ἤρξατο λέγων ὁ πλοίαρχος, ὅτι πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐπεφορτίσθην νὰ ἀναζητήσω φοβερόν τινα κακοῦργον, ὅστις ἐδολοφόνησε νέαν γυναῖκα,

τιμωμένην διὰ τῆς φιλίας τοῦ κυρίου βαρόνου.

Ὁ Περὲξ ἔρριψεν ἐπρὸς αὐτὸν ἱκετευτικὸν βλέμμα.

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε:

— Κατεδίωξα τὸν ἀνόσιον αὐτὸν μέχρι τῶν Ἀντιλλῶν, καὶ τὸν ἀπῆντησα εἰς Ἀβάναν ὅπου διὰ δόλου κατῴρθωσα νὰ τὸν ἐπιβιάσω ἐπὶ τοῦ πλοίου μου.

Καὶ διηγῆθη ὁ πλοίαρχος πρὸς τὴν κρεολὸν πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἣν καλῶς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσταί μας. Περαινὼν δὲ ἐπρόσθεσε:

— Συναντήσας αὐτὸν μετὰ εἰκοσι ἐτη ὡς σὰς εἶπον, κυρία, τὸν ἠρώτησα χωρὶς προσῶς νὰ ἐκπλαγῶ διὰ τὴν καλὴν του τύχην, ἥτις οὐμόνον τὸν ἔσωσεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπλούτισε περὶ τῆς κλαπείσης μικρᾶς.

— Καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ κρεολός.

— Εἶναι στενὸς φίλος τοῦ Περὲ, κυρία, καὶ συνεπῶς ἠδύνατο νὰ μοὶ δώσῃ μερικὰς πληροφορίας· ἐξ αὐτοῦ λοιπὸν, μεθ' ὅσα ὁ Περὲξ μοὶ εἶπε, ἔμαθον ὅτι τὴν μικρὰν ἐκλεψεν κάποιος Ραβού....

— Ὁ σύζυγος τῆς μητρὸς τῆς!...

— Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ τοῦτο, εἶπεν ἐκπληκτος ὁ πλοίαρχος.

— Καθὼς καὶ πλεῖστα ἄλλα· ὅτι δηλ. ὁ Ραβού τὴν παρέδωκεν εἰς γραίαν τινά, Μαρίνα Στριόνε ὀνομαζομένην, ἥτις τὴν ἀνέθρεψεν εἰς μικρὸν χωρίον, τῆς Σαρδηνίας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον ταύτης ὠδήγησαν τὴν μικρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς Σικελίας, ὅπου πρὸς καιρὸν ἀπώλεσα τὰ ἔχνη αὐτῆς....

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἔχωμεν τί νέον νὰ ἀναγγεῖλλωμεν εἰς τὸν κύριον βαρόνον.

— Οὐδέν!

Ὁ Μασσαλιώτης ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ συντρόφου του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπε, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐβγῶμεν ἀπὸ τὴν φωλεάν μας διὰ νὰ φέρωμεν ὅσας πληροφορίας καλῶς γνωρίζουσιν ὁ κύριος βαρόνος καὶ ἡ κυρία!

— Πίστευσόν με, πλοίαρχε, εἶπεν ἡ Μαρία, εἶναι προτιμότερον νὰ μὲ ἀφίσῃς μόνην νὰ διευθύνω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην κατὰ βούλησιν. Ἄν ἐπιτύχω, ὅπως ἐλπίζω, ὁ κ. βαρόνος Ροζενδάλ, θὰ εὐγνωμονῇ διὰ τὰς προσπάθειάς σας, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὰς ὑπενθυμίσω εἰς αὐτόν. Ἦδη ἀποφύγετε νὰ τοῦ κάμῃτε λόγον.

— Θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας, ὡραία κυρία, εἶπεν, καὶ τόσῳ μᾶλλον, ὅσον τὸ ζῶον αὐτὸ ὁ Περὲξ οὐδὲν λόγου ἄξιον γνωρίζει. Καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Ραβού κυρία, ἔχετε καμμίαν πληροφορίαν;

— Καμμίαν· ἴσως μάλιστα ἀπεβίωσεν!

— Δὲν τὸν ἐπανεῖδον;

— Οὐδέποτε.

— Μπᾶ, τὸν πτωχόν!

— Καὶ τὸ «Ἀλμπατρός» πλοίαρχε;

— Ἐν ὡραῖον σκάφος! καινουργῆς καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ· πᾶσι τὰ δεκατέσσαρά του μίλια μετὰ τὸ κουζοῦρί του, καὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μὲ αὐτὸ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἥσυχα ἥσυχα σὰν νὰ ἴναι εἰς τὸ σαλόνι του.

— Καὶ εἶναι ἑτοιμον ἂν θελήσῃ τις νὰ ταξειδεύσῃ τὸ σκάφος σας;

— Νομίζω· τὸ ἀρχαῖον «Ἀλμπατρός» δὲν ἐζήτει ποτὲ ἀναβολὴν ἅμα τῷ ἐζήτουν νὰ ταξειδεύσῃ καὶ τὸ νέον τοῦ μοιάζει μοῦ φαίνεται.

— Στενοχωροῦμαι καὶ ἤθελα νὰ κάμω ἓνα μακρὺ ταξίδιον. Σὰς ἐμπιστεύομαι τὴν ἐπιθυμίαν μου· ὁ κύριος βαρόνος πιστεύω νὰ θελήσῃ νὰ μὲ συνοδεύσῃ, ἔσο λοιπὸν ἑτοιμός.

— Μετὰ χαρᾶς, ὡραία κυρία· καὶ πότε θὰ γείνη τοῦτο;

— Ταχέως· μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Τὸ λέγετε σπουδαίως;

— Σπουδαϊότατα.

— Λοιπὸν, καλέ μου, εἶπε ρίπτων ταχὺ βλέμμα ἀγανακτήσεως εἰς τὸν σύντροφόν του, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμωμε εἶναι νὰ φάγωμεν κἄτι τι εἰς ἓνα Μασσαλιώτην μάγειρον ποῦ γνωρίζω καὶ νὰ τραβήξωμε ἀφ' ὅπου ἤλθαμεν· ἔλειψα μάλιστα καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ «Ἀλμπατρός». Ὅσῳ γιὰ σένα, ἡ κολούθησεν ὁμιλῶν πρὸς τὸν σιωπῶντα πάντοτε σύντροφόν του, τράβα ἴσια γιὰ τὴν Ἀμερικὴν, διότι αὐτοὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιῶν εἶναι ἀπὸ πῖσα καὶ θὰ σοῦ κάψουν τὰ πόδια.

Οἱ δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν.

— Αὐτὸς ὁ διαβολο-Ὁνώριος εἶχε δίκην ποῦ μοῦλεγε πῶς εἰσάσθε θυμασίως ὡραία, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· μὰ ταῖς βρονταῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὅλον τὸν κόσμον θὰ τρέξῃ κανεὶς διὰ νὰ εὕρῃ μία σάν καὶ σὰς, καὶ πάλιν... Χαίρετε, ὡραία κυρία.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, πλοίαρχε, καὶ γρήγορα!

Ὅταν οἱ δύο ξένοι ἀνεχώρησαν, ἡ κρεολός ἤρξατο σκεπτομένη πῶς νὰ παρασύρῃ τὴν Ροζίταν εἰς Ἀθρην καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον τῶν Λαβιλλωδαί.

Καὶ ἐσκέπτετο τὸ ἀξίωμα τοῦ Ροζενδάλ ὅτι διάχρημάτων κατορθώνει τις τὰ πάντα.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου.

Τὸ πεπρωμένον, περὶ οὗ ὠμίλει πρό τι-νων στιγμῶν εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς, ὡφείλεν ὀλίγον βραδύτερον νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ πέραν τῶν ἐλπίδων τῆς.

Μετὰ τὰς ὀκτώ, εἰδὲπνησε ταχέως καὶ ἤρχισε νὰ καλωπίζεται ὅπως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ βαρόνου ὅσῳ τὸ δυνατόν ὡραιότερα.

Κατὰ τὰς δέκα, λάμπουσιν ὅλη ἐκ τῶν βαρυτίμων ἀδαμάντων δι' ὧν ἐκοσμεῖτο, φέρουσα μελανὴν ἐκ βελούδου ἐσθῆτα, τοὺς ὤμους ἔχουσα γυμνοὺς, τὸν τράχηλον εὐκαμπτον καὶ κατάλευκον, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀποσπᾷ ἐξ αὐτοῦ τὸ βλέμμα, τὰς χεῖρας ἐν στεναῖς χειρίσι περιβεβλημένης. Περιεβλήθη βαρυτίμον σισύραν καὶ ἐπιβᾶσα τῆς ἀμάξης τῆς μετέβη εἰς τὸ μέγαρον Ροζενδάλ.

Εἰσερχομένη συνήντησε τὸν Ραβού, ὅστις εἰδοποιηθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου του, τὴν ἀνέμενεν.

[Ἐπετα συνέχεια]

TONY